

FLACANITX

entrant a Vidreres des de Sils (La Selva), un restaurant dit *Mas Flasià*, el qual s'havia anomenat abans *Can Flasià* segons observà l'informador a JCor. (3-III-1968). En tots aquests casos la conservació de la *i* deu resultar d'un tractament culte del nexa -Ç- darrere consonant; cf. el desenvolupament paral·lel de -TT- en *Veciana* < VETTIANA, entre altres exemples en la toponímia catalana.³ Ph. R.

¹ Segons Casacuberta, per distingir *Flaçà* del veïnat pròxim de *La Bolla*, aquell s'anomena popularment *al pòblø*. — ² L'any 1959 només restaven dues cases a *Flaçà de Conflent* (xxiii, 170-74). — ³ Veg. E.T.C. I, 61.

FLACANITX

Alqueria antiga del terme de Pollença (Mallorca): *alcheria Flacanitx* (Rep. Mall., 15; Quadrado, 459).

ETIM. Possiblement és un mossarabisme derivat del llatí FALCONES 'falcons' amb harmonia vocàlica aràbitzant i ultracorreció de la tendència de l'àrab a dissociar els grups de cons. + líquida. J. F. C.

FLAINO, Riu de ~

A Penàguila (Alcoià) (xxxv, 42.22).

ETIM. D'una forma mossàrab *fraisno* < ll. FRAXINUM 'freixe', amb la pron. morisca *l = r*. J. F. C.

Sa Flamaire, V. vol. I, 146

FLAMEIA

Partida antiga del terme de Prats de Molló (Vallespir) documentada en el *Llibre Roig de Prats de Molló*: «a Erapedrassa, a Plana Milana et a *Flameya* et ad Passum del Ventos» (f° 80v) és on ara indiquen a En Coromines les *Xalades de Flameia* (xxiv, 44).

Cf. *La Firmeia*, partida de bosc a Sant Llorenç de Cerdans 10 o 12 k. més a l'Est. (xxiv, 69).

ETIM. Sembla que *Flameia* i *Firmeia* són dos noms que expressen una mateixa denominació en la mateixa comarca i en un terreny ben semblant. El sentit d'ambdós noms sembla ser el de 'terreny ferm', com variants de *fermea* cat. ant. per 'fermesa': canviat en *fròmèjra*; per dissim. *r-r > l*, i infl. de *flamejar* o *fluixejar*. Com que es tracta d'unes *xalades* (esllavissades, terreny poc ferm), potser després reforçat, s'explica la contaminació d'aquells verbs. J. F. C.

FLAMESAIGUES, Còrrec de ~

Entremig dels termes rossellonesos Sureda i de St. Andreu de Sureda i Sureda (1959, Ll. xxv, 53, 57). Figura en el cadastre de c. 1820 de St. Andreu de Sureda, i com a *Planesaygues* en el de c. 1930. Es tracta de la branca esquerra del còrrec del Milossà, el qual neix al terme de Sureda i formant partió entre els dos termes, acaba per entrar en el de St. Andreu.

ETIM. La situació mateixa del còrrec fa pensar que

Flamesaigues degué ésser primer l'indret entre les dues branques de l'alt Milossà. Vindria, doncs, de **Framesaigues* < *Entre-ames-aigues* (INFRA AMBAS AQUAS), amb el català antic *enfre* usat en el sentit de *entre* < INTER (DECat III, 397b38-398a23, s. v. *entre*); cf. *Tramesaigües* (Andorra), *Entrambasaguas* (Santander, Burgos, Lugo etc.).¹ Així (En) *Framesaigües* > **Framesaigües* > *Flamesaigües*, amb canvi de *Fr-* en *Fl-* per contaminació de *plana*, més accentuada en la variant de 1930. Ph. R.

¹ Observa JCor. que en lloc d'*Entremonts* < INTER MONTES, a la vall d'Assua (Pallars), el capbreu de 1645 dona diversos exemples d'*Enfremonts*, *Enfremonts* amb *Enfra-* < INFRA.

15

FLAMICELL

Riu que discorre per la «Vall Fosca», i a l'alçada de la Pobra de Segur vessa aigües a la Noguera Pallaresa. Ens refermem en la proposta feta fa temps per Coromines, segons la qual s'ha d'escriure el nom amb *c*, no pas amb *s*. Això es basa en la completa seguretat que la sibilant ha estat sempre sorda en la llengua popular. Podríem dubtar si fóra millor escriure *Flamicell* o *Flamissell*, però com que l'ètimon ha de terminar en -CELLUM i posseïm formes documentals com *Flumicello* o *Flumicell*, no val la pena de replantejar la qüestió. Mapes, guies turístiques, enciclopèdies, documents administratius, obres científiques i obres literàries escriuen actualment el nom amb *c*.

PRON. POP.: *flamisèl*. De vegades es pot oír *flamizèl*, però les anotacions de Coromines no permeten cap dubte sobre l'originària pronunciació sorda de la sibilant. Aquesta era la pronunciació d'un bon informador de Sarroca de Bellera (any 1957, Ll. xix, 177), el qual assegurava que des de petit, cap a 1880-1890, ho havia sentit pronunciar així. És la pronunciació, anotada el 1957 a Cérvoles (xxi, 153), Reguard (xxi, 145), la Pobleta de Bellvé (xxi, 157), Erinyà i la Pobra de Segur (Ll. xviii, 77). Amb doble *ss* escrivia el nom Mossèn J. Condò i Sambeat, gran poeta i filòleg aranès. I l'escriptor de Rialb Joan Lluís Pallarès refermava, l'any 1958, tots aquests testimonis.

DOC. ANT. 973: «in valle Bellaria, inter duos amnes proprium nomen habentes: unum, Bosia, alterum *Flumicello*» (Abadal, *Pall. i Rib.*, 219); 1068: «in vaselica, qui fundata super alveo *flumen Cello* que alio vocabulo nuncupatur Astranue» (Puig i Ferreter, *Cart. Lavaix*, 30, p. 81); 1010-1035: «*Flumicell*» (BABL vi, 382).

HOMÒNIMS I PARÒNIMS. (1) *Flamisella*, pron *flamizèla* (Coromines, Tavascan, 1931; Ll. 24, p. 55). Nom d'una muntanya i de l'estany que allà s'hi troba, sota el pic de Cauces, en una de les dues riberes en què es bifurca la vall de Noarre.

(2) *Flumencillo*, afluent per l'esquerra de l'Ebre, al partit de Villarcayo (Burgos). És anomenat *Flumencello* els anys 804 i 919 (cf. *RHisp.* vii, pp. 283 i